

Full diocesà

14 de desembre del 2025

p5 —Eduardo Quintero rep el ministeri del lectorat

p6 i p7 —Recomanacions de llibres i pel·lícules per a aquest Nadal

Una mirada per a engrescar i potenciar la dignitat que tota persona es mereix

LA LLÀNTIA SOLIDÀRIA DE MANS UNIDES

Les mirades tenen un gran poder sobre les persones i presenten un ventall d'expressions de sentiments i emocions. Una mirada d'alegria, de ràbia, de por, d'enveja, de súplica, de satisfacció, d'amor... Una mirada que trenca el cor.

Una mirada a un projecte com aquest: formació per a l'ocupació de les alumnes del centre «Vicenta María» a Niono (Mali, Àfrica). Les Religioses de Maria Immaculada treballen a Niono en projectes educatius i socials amb el suport de Mans Unides. Aquest centre ofereix cada any formació professional a 120 noies en tall i confecció, una activitat que els pot permetre

de generar ingressos i millorar la seva autonomia. Actualment, la institució només disposa de 50 màquines de cosir. El projecte té com a objectiu adquirir 120 màquines noves i material de costura, garantint que cada alumna disposi d'una màquina pròpia durant la formació.

Amb aquesta millora, les alumnes podran augmentar les seves possibilitats d'ocupació o d'emprendre un petit negoci.

Des de Mans Unides us convidem a fer una mirada a les parades que aquests dies hi haurà pel nostre bisbat a fi de col·laborar a fer realitat aquest projecte amb els donatius a la Llàntia Solidària. Moltes gràcies!

Diu l'Escriptura: «Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí»

Diumenge III d'Advent / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: "Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar." Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig.

Tornaran els qui el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

(35,1-6a.10)

Salm responsorial

Senyor, veniu a salvar-nos.

[145]

Lectura de la carta de sant Jaume

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser judicats; penseu que el jutge ja és a les portes. Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

(5,7-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts

ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova, i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Escriptura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí." Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els qui les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

(11,2-11)

«Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser judicats; penseu que el jutge ja és a les portes»

«*Gaudete in Domino!*»

Andrey Castrillón, prev.

La veu d'Isaïes continua guiant-nos en aquest camí d'Advent. El profeta esclata en una alegria desbordant que l'Església fa seva amb el *Gaudete*. El seu missatge mostra que quan Déu actua trenca la barrera de l'impossible: la terra eixuta floreix, els ulls dels cecs s'obren, els coixos salten i els muts parlen. Tot això és el reflex de l'empremta del Senyor que entra en la història i la transforma des de dins. Aquest anunci profètic de la vinguda del Senyor —la restauració de la vida allà on regnava el dolor i la marginació— es fa realitat en el ministeri de Jesús. Ell no respon a les expectatives messiàniques més esteses del seu temps, que imaginaven un alliberador polític i triomfant, sinó que es revela en gestos de misericòrdia, fent-se proper als qui pateixen, als exclosos i als desanimats, per tal d'aixecar-los, guarir-los i tornar-los la dignitat de fills.

Avui, Déu continua actuant amb la mateixa tendresa que va mostrar en el ministeri del seu Fill: ens estima, ens busca, ens sosté i ens obre camí cap a la plenitud. Per això, en el cor del creient neix una alegria diferent, una joia que no es mou amb els vents de les circumstàncies. És el goig profund de qui sap, amb tota l'ànima, que és estimat per sempre, que mai no està sol i que la pau i la felicitat brollen de l'amor etern del Senyor.

La crida a viure alegres en el Senyor —*gaudete in Domino*— ens convida a fer visible aquest goig: en gestos de proximitat, en paraules que aixequen, en la paciència enmig de les presses, en la confiança quan tot vacil·la, en la serenitat que desarma el neguit del món. Mentre molts corren esverats i es perden en la tristesa, nosaltres caminem joiosos al ritme de Déu perquè sabem que ell és a prop i, alhora, viu enmig nostre.

La imatge

Joan Baptista, precursor del Senyor, ensenya a creure en allò que encara no és i a preparar el camí que hi mena. Jesús el lloa per la seva fermesa i austeritat: en els dubtes, cercar la veritat; en la vida, ser conseqüents i sincers. Així obrim el cor a la Bona Nova.

Sant Joan Baptista al desert (s. XVII).
Luís Tristan_14122025

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

15 dilluns

—Sant Víctor, màrtir
Nm 24,2-7.15-17a / Salm 24 /
Mt 21,23-27

16 dimarts

—Sant Josep Manyanet, prevere
So 3,1-2.9-13 / Salm 33 /
Mt 21.28-32

17 dimecres

Fèria d'Advent
—Santa Iolanda (o Violant),
rel. dominica
Gn 49,1-2.8-10 / Salm 71 /
Mt 1,1-17

18 dijous

Fèria d'Advent
La Mare de Déu de l'Esperança
(popularment de la O)
Jr 23,5-8 / Salm 71 / Mt 1,18-24

19 divendres

—Sant Urbà V, papa
Jr 13,2-7.24-25a / salm 70 /
Lc 1,5-25

20 dissabte

Fèria d'Advent
—Sant Domènec (Domingo)
de Silos, abat
Is 7,10-14 / Salm 23 / Lc 1,26-38

21 diumenge

Diumenge IV d'Advent
—Sant Pere Canisi, jesuïta i dr.
Is 7,10-14 / Salm 23 / Rm 1,1-7 /
Mt 1,18-24

Trobada de Càritas arxiprestal Guillerics-Congost a Sant Hilari Sacalm

La jornada va servir per a debatre i aprofundir sobre les dificultats d'accés a l'habitatge

El divendres dia 14 de novembre va fer-se la trobada arxiprestal Guillerics-Congost. A l'acte, celebrat a Sant Hilari Sacalm, van assistir-hi una vintena de voluntaris de les Càritas que formen l'arxiprestat: Folgueroles, Aiguafreda, els Hostalets de Balenyà, Centelles, Taradell, Santa Eugènia de Berga i Sant Hilari Sacalm.

La jornada s'inicià amb l'acolliment dels assistents i, acte seguit, Mn. Andrey Castrillón, president de Càritas

Parroquial de Sant Hilari, els donà la benvinguda i va dirigir una pregària. Gil Jumbert, director de la Càritas hilarienca, també va intervenir-hi per agrair la presència dels assistents. A continuació, la tècnica diocesana del programa d'habitatge va moderar una xerrada sobre la problemàtica actual per a accedir i mantenir una llar digna. Després d'una pausa, els assistents van intercanviar impressions sobre la situació de l'habitatge a la seva vila. La trobada arxiprestal, que serví per a enfortir vincles entre les Càritas, va cloure's amb una visita guiada pel municipi i un dinar de germanor.

Necrològica

Mn. Pere Devesa i Palomera

Havia nascut a Vinyoles el 18 d'octubre de 1932 i ordenat prevere el 22 de desembre de 1956.

Exercí el seu ministeri com a vicari de les parròquies de Camprodon (1957) i de Santa Maria de Manlleu (1962). Fou rector de Vallespirans i Sovelles (1965), d'Osor i el Coll (1970), de la Divina Pastora de Vic (1980) i de Tona (1996). Igualment, va ser capellà de la colònia Vilaseca (1990) i adscrit a les parròquies de Sant Hipòlit de Voltregà, Vinyoles, Orís i Saderra (2012). Fou nomenat administrador del Full diocesà i Gràfiques Diac i director de la Casa Sacerdotal diocesana. L'any 2011 es va jubilar i passà a residir a l'esmentada Casa Sacerdotal. Actualment era membre del Consell del Presbiteri. Ha mort a Vic, a noranta-tres anys d'edat i seixanta-nou de ministeri de prevere. Al cel sia.

Recés d'Advent a Manresa

Delegació de Catequesi del bisbat de Vic

El dissabte dia 29 de novembre, una trentena de persones van participar en el recés d'Advent a la Casa d'Espiritualitat de la Cova de St. Ignasi de Manresa.

El recés tenia com a títol «*Senyor, ensenya'ns a pregar*». La matinal va tenir tres moments diferenciats. En un primer moment, Mn. Joan Antoni Castillo, delegat de Catequesi del bisbat de Vic, va exposar el que el Catecisme diu sobre la pregària; en una segon moment, es feu una estona d'adoració guiada a partir de l'evangeli del primer diumenge d'Advent (Mt 24,37-44); finalment, se celebrà l'eucaristia.

En parlar sobre què és la pregària, el ponent ens recordà que aquesta es troba en l'inici de tot «ser cristià», hi ha Algú que ens parla al cor, és relació viva i personal amb Déu que demana ser viscuda com un do i amb humilitat. Pregar és un element bàsic de la vida cristiana i ens hauria d'ajudar a veure-ho tot amb uns altres ulls, passant del que jo vull al que Déu vol. Cadascú ha de trobar la pròpia manera de pregar, però hem de deixar-hi temps i espai. Si la pregària és viscuda com un diàleg ha de deixar més temps a l'escolta i al silenci que no pas a la pròpia paraula. Les darreres reflexions de la seva explicació es dedicaren a comentar el Parenostre, la pregària del Senyor, afegint-hi les reflexions que va fer el papa Francesc en les seves catequesis.

El temps pròpiament de pregària es feu en una de les capelles de la casa. Va ser una estona d'adoració i meditació guiada seguint el mètode de la *Lectio divina*.

Després d'un breu temps lliure per a la convivència, el recés va acabar amb la celebració de l'eucaristia. Al final, es repartí un punt de llibre com a record del recés, que agraïm a en Jaume Garriga.

Des d'aquí, volem regradir l'acolliment de la casa i el treball de tots els qui l'han fet possible.

Eduardo Quintero rep el ministeri del lectorat

El dia 29 de novembre, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Remei de Vic, el bisbe Romà Casanova va conferir el ministeri de lector a Eduardo Quintero Ariza, seminarista de la diòcesi de Vic. Un moment especial fou el ritu de conferiment del lectorat, ministeri que suposa el repte de deixar-se transformar per la Paraula de Déu.

La comunitat parroquial del Remei, feligresos d'altres parròquies de Vic, religioses, amics i companys de seminari del nou lector varen compartir aquest moment, en una celebració ben participada. La missa va ser concelebrada per diversos preveres, entre ells, Mn. Pere Oliva, rector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Jordi Orobítg, director espiritual del susdit centre, Mn. Jaume Casamitjana, rector del Seminari diocesà, i Mn. Agustín Arrubla, vicerector.

Acabada l'eucaristia, un pisolabis per a tots els presents va posar punt final a la celebració.

El Papa revela les seves quatre pel·lícules preferides

En el marc del Jubileu de l'Esperança, el propassat novembre el Papa es va reunir amb un extens grup d'actors i directors de cinema d'arreu del món. Amb motiu d'aquesta trobada, el Vaticà va divulgar un vídeo on Lleó XIV revelava les quatre

pel·lícules que han estat més significatives en la seva vida. Aquest Nadal pot ser una bona oportunitat per a veure aquests films en família i deixar-nos inspirar pels seus missatges d'esperança, amor i solidaritat.

1946

Que bonic que és viure

Dirigida per Frank Capra

It's a Wonderful Life aposta pels valors més profunds de la naturalesa humana, com l'amor, la solidaritat i la bondat. Explica la història d'un àngel que ajuda un home a descobrir com la seva vida ha estat essencial per als altres.

1965

Somriures i llàgrimes

Dirigida per Robert Wise

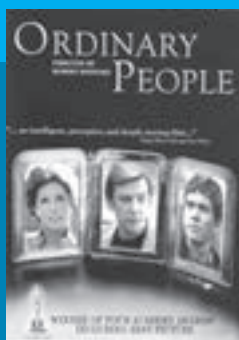

The Sound of Music és un musical ple d'emoció sobre una jove aprenent de monja que esdevé institutriu d'una família austríaca en temps difícils. Coincidint amb la invasió nazi del país, la família ha de fugir, descobrint la força de l'amor i la unitat.

1980

Gent corrent

Dirigida per Robert Redford

Ordinary People tracta el dol i la capacitat de superació d'una família després de la mort d'un fill. L'accident canvia del tot la vida de la família i la relació dels seus membres, mostrant la importància de les relacions humanes per a superar la tragèdia.

1997

La vida és bella

Dirigida per Roberto Benigni

Pel·lícula italiana inspirada en l'experiència d'un supervivent de l'Holocaust. El film explora l'amor familiar, el sacrifici i l'esperança, però sobretot hi destaca la capacitat de trobar la bellesa i el sentit de la vida fins i tot en les situacions més extremes.

Recomanacions de llibres per a aquest Nadal

Documents pontificis

Dilexi te «The estimat»

Papa Lleó XIV

Pàgines 102
Editorial Claret

El Papa parla de la inseparable connexió entre la fe cristiana i l'amor preferencial pels pobres. El document, que reprèn un projecte del papa Francesc, insta a l'Església a viure l'Evangeli mitjançant gestos concrets de solidaritat, cura, justícia i acompanyament cap als més necessitats.

Espiritualitat i formació cristiana

La alegría de Belén

Scott Hahn

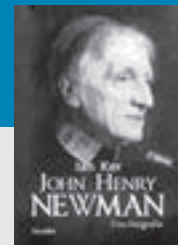
Pàgines 192
Patmos - Ed. Rialp

Scott Hahn ens convida a redescobrir el relat de la Nativitat, on la veritable protagonista és la Sagrada Família. Amb senzillesa i profunditat, ens mostra com la humil alegria de Betlem revela l'essència del cristianisme: amor, esperança i fe compartida, que il·luminen la vida quotidiana i donen sentit al Nadal.

Espiritualitat i formació cristiana

John Henry Newman

Ian Ker

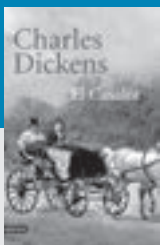
Pàgines 800
Ediciones Palabra

La vida de John Henry Newman (1801-1890) i tota la seva època queda reflectida en aquesta extraordinària biografia. Newman, que enguany ha estat proclamat Doctor de l'Església, és un dels personatges més interessants del segle XIX i que més repercussió continua tenint en el pensament cristià.

Literatura clàssica

El casalo

Charles Dickens

Pàgines 1.120
Editorial Destino

El cas que porta el Tribunal de la Cancelleria condiona la vida dels seus protagonistes. Al seu voltant es mouen tot de personatges del Londres del segle XIX. Barreja de sàtira, tragèdia i intriga policial, *El casalo* és un dels cims indiscutibles de l'edat d'or de la novel·la europea.

Novel·la

La fortaleza

Meša Selimovic

Pàgines 492
Automática editorial

Ambientada al Sarajevo otomà del segle XVIII, "La fortaleza" narra el retorn d'Ahmet Šabo després de la guerra. En un món absurd i injust, busca sentit, amor i veritat, enfrontant-se a la hipocresia i al poder despòtic. Una profunda reflexió sobre la condició humana. "Tots som alhora miracle i penitència".

Literatura infantil

Capità Lluc

Carles Sala i Vila

A partir de 7 anys
Editorial La Galera

A Vila-remota, on el mar sembla un somni llunyà, un grup de nens —ajudats pels seus avis— s'embarca en una missió atrevida: construir enginyers per arribar-hi. Lluc, un capità valent i cec, lidera aventures plenes de reptes, amistat i descobriments, demostrant que la imaginació pot vèncer qualsevol límit.

«Flama viva, esperança nostra»

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'himne del Jubileu del 2025 —que ja estem a punt de clausurar— comença amb aquestes paraules: «Flama viva, esperança nostra». Aquest himne posa el tema de l'esperança en relació amb el foc. Trobant-me amb l'obra de teatre grec *Prometeu encadenat* d'Èsquil, l'autor posa en boca del protagonista, castigat per Zeus, el motiu de la seva condemna i del seu suplici, responent al cor escènic que l'hi pregunta: «Per mi han deixat els mortals de mirar amb temor la mort» i «Vaig fer habitar entre ells la cega esperança». Aquesta esperança té relació amb el foc que Prometeu ha lliurat, el qual duu com a conseqüència les arts.

El foc és signe de l'Esperit Sant que habita a l'interior del qui creu en Jesús, com a do de l'amor salvador de Crist.

Per altra banda, cinc segles després del pare de la tragèdia grega, Pau de Tars escriu als cristians d'Efes, constatant la manca d'esperança entre els gentils: *Vosaltres vivíeu en un món sense esperança i sense Déu* (2,12). Sant Pau, que tenia l'experiència profunda de l'aliança de Déu amb el poble d'Israel, posseïa l'esperança en el gran dia del Senyor, suscitada pels profetes, cosa que els pagans no tenien, perquè s'encaminaven vers un futur desconegut. Vivien de l'enyorança de temps passats reelaborats amb relats mitològics. Per a l'Apòstol hi havia, però, quelcom encara pitjor: vivien sense Déu en el món. Sí que tenien molts déus, però no tenien l'únic Déu que ho era tot: el creador, el Senyor del món, el qui donava sentit a la seva existència per l'aliança santa. Per a la gentilitat no hi havia res, absolutament res; però aquella petita comunitat de cristians havia trobat l'esperança viva, Jesucrist, el Fill de Déu.

Retornant al foc que Prometeu va donar als homes, em venen a la memòria aquestes paraules de Jesús: *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar!* (Lc 12,49). El foc de què parla el Mestre és el seu amor a favor de la humanitat. El papa Francesc, en *Dilexit nos*, ens parlava de la imatge de Jesús «amb el cor traspasat i ardent» (51). El foc amb què la iconografia cristiana acompanya el cor del Redemptor expressa el seu amor sense mesura, la seva misericòrdia inesgotable. Tanmateix, el foc és signe de l'Esperit Sant que habita a l'interior del qui creu en Jesús, com a do de l'amor salvador de Crist. Ens diu sant Pau: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors el seu amor*. Així, doncs, la «flama viva d'esperança» és l'Esperit en els nostres cors que ens fa participants del foc de l'amor humà i diví del Cor de Jesucrist.

